

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

De Exercitiorum spiritualium libro. VIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

deos, ex hac diuinarum illustrationum, luce, & quasi ex copiosissimo celestis gratiæ, fonte, tot riuulos profluxisse. Quas quidem illustrationes partim narrauimus, partim deinceps narraturi sumus.

DE EXERCITIORVM
spiritualium libro.

CAPVT VIII.

HOC eodem tempore, Exercitiorum spiritualium librum (quem appellant) ex accurata eorum, quæ sibi congeriãt, obseruatione conscripsit. Quorum exercitiorum usus, quantum adiumenti Christianæ Reip. in omnem partem attulerit, satis constat. Nam vt pauca ex multis de illorũ usu, atque utilitate dicamus, primò illis ipsis Societatis nostræ institutionem acceptã ferre debemus. Omnes enim fermè primos illos patres, quos instituendæ Societatis adiutores, & socios habuit Ignatius, per exercitia ad perfectionis studium, mundiq; despicentiã excitauit Qui postea consecuta sunt, & in Societatem iam stabilitam ingressi, viri vel doctrinæ, vel ingenio, vel nobilitate, vel alijs naturæ fortunæq;

naeque ornamentis insignes, maximè
 ex parte, exercitijs huiusmodi, ad hoc
 vitæ genus complectendum, adducti
 sunt. Neque verò tantùm hoc bene-
 ficium Religionis nostræ solummodò
 proprium est: sed etiam commune
 cæteris. Meditandi enim huiusmodi
 ratio, Cœnobia multa referit: multo-
 tos religiosos viros labantes, in susce-
 pto vitæ consilio confirmavit: solu-
 tos, vagosque vinculis disciplinæ seu-
 rioris adstrinxit. Nō tamen Religionis
 spatijs eorum fructus circumscribitur.
 omne enim hominum genus, statum
 officium, ætatem, vitæque rationem
 comprehendunt. Nam & viri tum Ec-
 clesiæ, tum sæculi principes, & infimi
 homines; docti, indocti; mariti, cœli-
 bes; iuvenes ætate, ac senes; Deo iam
 dicati, & omnino liberis; in hanc exer-
 citionum meditationem ingressi, mul-
 tum vel in perditæ vitæ emendatione,
 vel in bonæ incremento progressio-
 nis fecerunt. Et quod dignum magis
 admiratione est, multi viri eruditione
 florentes, & sapientia omnium con-
 sensione principes, post tot doctrinæ
 suæ laudes, docendo ac disceptando
 partas, discipuli Ignatii facti sūt: & ab
 ea quæ inflat sciētia, ad salutari sapiē-
 tiam

riam caelestemq; traducti. Nam quod
in hac spiritali propriae cognitionis
schola discimus, nō solum ad excolē-
dū intellectū pertinet, sed ad inflam-
mandam etiam voluntatem: itaque
non tam cognitione, quā actione
perficitur: ac finem habet, non ipsam
scientiam, sed operationem. Ex quo,
hæc cognitio non subtiles, & argutos,
atq; acres disputatores efficit; sed for-
tes, efficaces, atque ardentes effecto-
res: eosque vehementer permouet, at-
que ad benè beateque viuendum im-
pellit. Hæc enim caelestis est sapientia,
quæ ædificat, vngit, inflamat: illa a-
lia sæpenumero inflat, exsiccat, ho-
minem vëtosum reddit, atq; inanem.
Sed cum eorum vtilitas quā latissi-
mè pateat, tum in ijs solet elucere po-
tissimū, qui de vitæ genere deligen-
do consultant, idque cōstituere ex di-
uina voluntate cupiunt; ne (quod plē-
risque contingit) certo aliquo cursu vi-
uēdi implicentur, priusquā quid re-
ctissimum sibi que maximè conduci-
bile sit, iudicare potuerint. Neq; enim
omnia omnibus conueniunt: neque i-
dem vitæ gen^o in omnes quadrat, sed
alia alijs congruunt, atque apta sunt.
magis. Quid autem cuique magis ex-
pediat.

pediat, ille solus nouit, qui nos immortales in gloria sua creauit, & sanguine suo, immortalis & sempiterna beatitudine dignos effecit. Quamobrem vitae generis cuique sincerè, cōsideratè, attentè eligendū est, magnisq; & assiduis precibus. Dominus est inuocandus, ut auctore illo ac duce, illud genus uiuendi quodque eligat, quod optimū sit cuique atque aptissimum. Nūc autem secus fit. Plerique enim mortales, vel libidine quadam obcæcati, vel utilitatis specie decepti, vel parētū, amicorūve exemplis inducti, vel alijs denique rationibus minus idoneis impulsī, ætate imbecillæ cum neque vis animi, neq; consilium adhuc viget, præcipitanter ac temere sese proijciunt. genereque vitæ eo implicantur, cuius statim eos fera capitæ poenitentia erroris enim sui poenas, per totam vitam, incredibilibus quidem sed inutilibus lachrymis pendunt. Et merito quidem. Nam cum reliqua negotia diligentissimè inquirant, discutiant, & in utramque partem dispiciant, & conferant: summum sui ipsorum negotium, quod in vitæ genere eligendo positum, & negotiorū omnium est maximum, supinè atq; oscitanter tractant, imprudenterque, & ut fors

aut

aut libido tulit, cursum quendam
viuendi arripiunt, quem neq; tenere
iucūde, neq; deserere honestè possūt.
Quod certè non eueniret, si in genere
vitæ eligendo, Dei voluntatem ante
oculos propositam haberent, finem
suum vltimum spectarent, eoque con-
silia dirigerent, vnde omnis certa, re-
ctaue pendet deliberatio. Denique si
rerum naturam non peruerterent, sed
sequerentur potius, sine, vt sine vtē-
tes, medijs tanquam ijs quæ ad finem
referuntur. Ad quod quidē Dei in pri-
mis gratia nobis opus est, quam ora-
tione, meditatione, solitudine etiam,
& à reliquis negotijs vacatione facili-
us consequemur. Animus enim liber,
& ab alienis curis vacuus, vacabit sibi
liberius, dabitque operam vt siquid
insidet affectus, quod syncerum de
rebus iudicium possit corrumpere, id
totum rescindat, & amputet, præstet-
que se dignum Deo, quo præeunte &
prælucente menti nostræ, nihil erit
non rectum, vtile nobis atque saluta-
re, sine Deo autem omnia nostra cō-
silia, cæca, præpostera, & peruersa sint,
necesse est. Quæ cum ita sint, non ta-
men iccirco defuerunt aduersarij, quā
hanc rē tū ratione, tū perpetua experi-
entia.

entia comprobata eleuare con-
 sint. Sed in nihilum eorum conatus
 ciderunt, simul atque Apostolica
 des, post diligentem inuestigationem
 exercitijs serio examinatis, aduersari
 se se opposuit, & sua auctoritate con-
 vsum non modò permisit, verum et
 collaudauit, ac suasi. Quod ex literis
 Apostolicis Pauli tertij Pontificis Ma-
 ximi cõstat, quas anno 1548. scribi iu-
 sit, quibus communitus Exercitiorum
 liber, postea typis excusus, in lucem
 dius est.

IN GRAVEM MORBVM IN-
 cidit.

CAPVT IX.

CVM in ea vitæ ratione, quam su-
 pra diximus, versaretur, accede-
 bat illi sæpissimè, vbi se noctu
 quieti dederat, vt illustrationes perma-
 gnæ, & spiritales consolationes mira-
 ficæ quædam eius animo inmitteretur,
 Quæ cum de exiguo, & somno desti-
 nato tempore multum eriperent, &
 noctes hominem cogerent ferè in som-
 nes traducere, diligentius id animad-
 uertens, dubitare apud se cœpit, quo
 ex sote caderent. Rebus omnibus prou-
 dentes